

Verlangen naar herleving

ARJAN BAAN

Arjan Baan, evangelist en oprichter van Stichting Heart Cry, en ds. W. Meijer uit Tholen schrijven elkaar vier keer een brief. Vandaag de eerste aflevering.

Beste broeder Willem,

Wij mogen samen schrijven over de geestelijke situatie van de kerken in Nederland, in het bijzonder de Protestantse Kerk waarvan we beiden lid zijn. Tevens zal ook de bediening van Stichting Heart Cry (hartenkreet) aan de orde komen. Het is mijn diepe verlangen om in bewogenheid, eerlijkheid en hartelijke liefde samen in gesprek te gaan. Daarbij is het mijn gebed dat deze briefwisseling tot heil van Christus' gemeente zal zijn.

Als het gaat om de geestelijke situatie binnen de kerken, dan kunnen we natuurlijk zeggen dat die wel meevalt. Laten we echter niet zeggen: 'Vrede, vrede', terwijl er geen vrede is (Jer.8:11). De situatie is mijns inziens namelijk zeer ernstig. Jazeker, de Heere God gaat door met Zijn werk en er zijn bemoedigende dingen gaande. Gelukkig zijn er nog oprechte dienaren en gemeenteleden die bewogen zijn met de kudde. Toch zien we dat steeds meer jongeren en ouderen de kerk de rug toekeren en God en Zijn Woord verlaten. De schuld daarvan ligt mijns inziens niet bij de wereld, maar bij ons, het huis Gods (1Petr.4:17). We zijn met onze gemeenten – en niet in de laatste plaats die binnen onze eigen kerk – grotendeels een lauwe, (dood)zieke kerk geworden (Openb.3:14-22). Wat is er vaak weinig vuur en bewogenheid om de eer van God en de redding van zondaren. Dat is intens verdrietig. Er is dan ook werkelijk een door God gewerkte herleving nodig (Jes.64:1)!

Ik realiseer me terdege dat ik hiermee nogal wat beweer. Daarom wil ik een poging doen om deze beweringen enigszins toe te lichten. De laatste jaren heb ik regelmatig over de noodzaak van (persoonlijke) herleving binnen de kerk mogen preken. Wat mij veel heeft beziggehouden is wat staat in Mattheüs 21:13: 'Mijn huis zal een huis van gebed genaamd worden; maar gij hebt dat tot een moordenaarskuil gemaakt.' Dat beeld komt steeds weer bij mij boven wanneer ik nadenk over de huidige toestand van veel gemeenten binnen de Protestantse Kerk. O ja, er zijn voldoende activiteiten en het kerkelijk bedrijf draait op volle toeren. We hebben het nog nooit zo druk gehad binnen de kerk.

Maar waar is de merkbare tegenwoordigheid van de Heere? Waar is de radicale, Geestvervulde, bijbelse prediking? Waar zijn de veranderde levens (bekerings), gewerkt door

de Heilige Geest? Waar is de liefdevolle gemeenschap met elkaar? Waar is de verootmoediging? Waar zijn de vrijmoedige getuigenissen? Waar is de passie voor de ongelovige wereld en de onbekeerde mensen? O zeker, het is er nog wel, maar verlang jij niet naar meer?

We zijn zo druk met vergaderingen, beleidsplannen en rapporten; maar het (gezamenlijke) gebed, het binnenkamerleven en de persoonlijke gemeenschap met God zijn activiteiten die veel minder gepraktiseerd worden. Dat wordt door velen wel erkend. De rommelmarkten, verkopeningen en slaatjesacties voor de kerk zijn belangrijker geworden dan de bidstonden (gebedsgroepen). Organiseer een rommelmarkt en vijftig tot honderd mensen melden zich spontaan, terwijl een gebedsgroep hooguit door tien mensen bezocht wordt. Geeft dit ten diepste niet het huidige geestelijke klimaat aan? Het gebed is toch de ademtocht van de ziel; de graadmeter van ons geestelijke leven? Het (gezamenlijk) gebed behoort toch tot een van de vier pijlers van de nieuwtestamentische gemeente (Hand.2:42)?

Ontbreekt het ons niet aan ogenzalf misschien? Zijn we rijk en verrijkt geworden en hebben we geen gebrek? Als gemeente proberen we actief te zijn: missionair en naar buiten gericht. Maar als ik gemeenteleden persoonlijk spreek, dan klagen ze over verdeeldheid, individualisme, gebrek aan saamhorigheid, gebrek aan gepassioneerde leden enzovoort. Mijn vraag is dan: hebben we wel geleerd om zelf echt een bijbelgetrouwe gemeente te zijn? Hoe kunnen we bezig zijn met de ongelovige buitenwereld als er binnen onze eigen gemeenten nog vele passieve (onbekeerde) kerkmensen 'gewoon' lauw doorleven? Hoe is het mogelijk dat kerkmensen jarenlang in blijvende onzekerheid verkeren of ze wel werkelijk behouden zijn voor de eeuwigheid? Broeder, dat moet ons toch aangrijpen?

We hebben juist in deze tijd een roeping en verantwoordelijkheid. De Bijbel roept ons op om als een wachter op Sions muren de bazuin aan de mond te nemen en te waarschuwen (Ezech.33:7). We moeten onverschrokken en bewogen de (kerkelijke) zonden bij de naam noemen (Jer. 7), maar ook in liefde de weg wijzen tot herstel (2Kron.7:14).

Broeder, terwijl mijn verslagenheid en vragen over hoe het zover heeft kunnen komen zich dagelijks vermenigvuldigen, lijkt het alsof de antwoorden uitblijven. Ik ben dan ook benieuwd of je de genoemde zaken herkent. En hopelijk kun je me ook helpen met het vinden van antwoorden op vragen als: Wat is onze (mijn) plaats in de schuld van de kerk? En wat vraagt God van ons als we nu de juiste diagnose gesteld hebben?

Met hartelijke groet,

Arjan Baan

Eerst het Woord

Beste broeder Arjan,

Hartelijk dank voor de heldere uiteenzetting als aanzet voor onze gedachtewisseling. Deze eerste analyse roept bij mij een grote mate van herkenning op, waarbij ik mij eveneens beperk tot de kerk waartoe wij behoren. Een oudere ambtsdrager zei eens in de consistorie tegen me: 'Wij hebben de afgelopen tientallen jaren iets helemaal verkeerd gedaan.' Hij doelde daarmee op de halflage kerk... Niet alle, maar wel een heel groot deel van onze gemeenten worstelt hiermee.

Kerntaken van predikant en gemeente kunnen in de knel komen te zitten door allerlei (rand)activiteiten. Bloedar-moede kan het gevolg zijn. Des te meer geeft dit bij mij de verwondering over de trouw van God. Daar ligt dan ook de basis van ons kerk zijn. Het votum aan het begin van iedere kerkdienst biedt een geweldige troost: (...) Die trouw houdt en niet laat varen wat Zijn hand begon!

Daarbij is mijn ervaring toch soms anders dan de jouwe. Ik hoor de coördinatrice van de rommelmarkt nog klagen over te weinig menskracht, terwijl ik over het aantal deelnemers bij het kringwerk niet negatief hoeft te zijn. Het kan natuurlijk altijd meer, maar dat is logisch, want het Huis is nog niet vol. Daarom is Christus nog niet teruggekomen. Er is nog volop zaaiwerk in de kerk.

Ook gebedsgroepen kunnen wel degelijk een positieve bijdrage leveren aan de opbouw van de gemeente. Een kerk waar geen gebed gevonden wordt, ademt niet. Ik ben dankbaar dat ik met name onder de oudere generatie nog heel veel gebed tegenkom voor het volgende geslacht, in de lijn van het genadeverbond. Daar kunnen wij als jongeren nog veel van leren. Desondanks is het goed ons af te vragen waarom gebedskringen soms niet van de grond komen.

Volgens mij is het antwoord eenvoudig. Wanneer wij bidden, ook om het herstel van de kerk – noem het herleving –, dan is het wel nodig dat we weten hoe we moeten bidden. En dat onze gebedsgestalte de juiste is. In dit verband herken ik jouw vraag: Waar is de verootmoediging? In Handelingen 2:42 lees ik geen vier losse pijlers, met het gebed als een van de vier. Nee, ze vormen het geheel van christelijk gemeente zijn, ook al betrof dat toen een huisgemeente. Voordat wij tot gebed komen is er eerst het Woord nodig; de leer van de apostelen. En daar zit voor mij het grootste punt en de grootste nood in onze kerkelijke gemeenten. Leren wij nog wel de leer van de aposte-

len? Zoals je zegt: het staat of valt met de prediking. Maar wat is ware prediking?

De kernboodschap van Handelingen 2 is: Jezus Christus. En dan ook nog: Die u gekruisigd hebt! Als we dat op ons geweten hebben, dan is er inderdaad de noodzaak van omkeren. Is dit niet de oorzaak van de lauwheid die je noemde? Als je het mij vraagt wel.

Als consulent heb ik nogal wat preken beluisterd tijdens het beroepingswerk. Ik vroeg dan aan de kerkenraad: Waar zat de spanning? Waar kwam ik in de klem? Wanneer die klem er niet was, dan kwam dat hoofdzakelijk omdat het kruis ontbrak. Met het kruis doorkruist Christus onze doodlopende weg. Waarbij ik dus schuldig sta aan Zijn kruis en tegelijkertijd mag genieten van de genade die Hij daar verdiend heeft. Zelfs voor mij.

Mijns inziens raken we hier de diepste crisis. Vandaar dat er ook een boek nodig was met de titel Prediking in de crisis. De schokgolf die dat boek in 2005 teweegbracht, lijkt echter weer aardig weg te ebben...

Dit is echter wel de boodschap van het Woord. Niemand dan Jezus Christus en Die gekruisigd (1Kor.2:2). Onder deze bediening mogen we grote dingen verwachten. Dan komt er vanzelf ook gebed. Bidden boven een open Bijbel. Aan deelnemers geen klagen; waar het voer is, daar zijn ook de kippen.

Het gevolg zal zijn: meer eenheid en meer liefdevolle uitstraling. De liefde van God krijgt gestalte. Dan kunnen we nog steeds verwachten, zoals Handelingen 2 ons leert, dat we als gemeente onder het kruis genade vinden bij het ganse volk.

Dat is de schuld die ik meedraag in al de facetten van mijn verkondigend werk. Niet omdat ik zomaar lid ben van een bepaalde kerk, maar omdat ik opgenomen ben in Gods genadeverbond binnen die kerk. De vraag is: hoe gaan wij met die schuld om? En, wat persoonlijker in onze briefwisseling: buiten de kerk om aan toerusting doen, is dat geen ontlopen van deze schuld?

Met een hartelijke groet,

DS. W. MEIJER

De Waarheidsvriend, het lezen waard

Elke week rubrieken en andere artikelenseries waarin voorlichting en leiding gegeven wordt inzake geestelijke, kerkelijke en maatschappelijke vragen. **Verrassend actueel als gezinsblad.** Om u hiermee kennis te laten maken: een **uniek aanbod!** Voor slechts **€ 10,-** ontvangt u **4 maanden** elke week De Waarheidsvriend of geeft u deze als cadeau. Al meer dan 9000 abonnees gingen u voor.

Na 4 maanden (geef uw voorkeur aan):

- zet u de actie automatisch om in een abonnement (€ 45,50 per jaar)
- is er mondeling of schriftelijk contact over voortzetting van abonnement

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Handtekening: _____

Stuur deze kaart naar:

Bureau Gereformeerde Bond, Kleine Fluitersweg 253, 7316 MX Apeldoorn